

AZIZ

Ο Αζίζ είναι ένα αγόρι που αν τον δεις για πρώτη φορά νομίζεις ότι έχει κατέβει από άλλο πλανήτη. Δεν θα ξεχάσω εκείνη την μέρα με τίποτα στην ζωή μου, όταν η κόρη μου μπούκαρε στην κουζίνα του σπιτιού μας φωνάζοντας « μαμά μαμά που είσαι;, έλα να σου γνωρίσω τον Αζίζ που σου 'λεγα».

Ξαφνικά προβάλλει ένα αγοράκι λεπτοκαμωμένο, αρκετά ψηλό με μια έκφραση που νόμιζες ότι είχες να κάνεις με έναν έφηβο 14 ετών. Με τρόμαξαν ομολογώ οι αναλογίες του και η σκέψη μου έφυγε πολύ μακριά βλέποντάς τον.

Όλο το διάστημα που η μικρή Ελενίτσα μου 'λεγε για τον καινούργιο συμμαθητή της, πόσο πολύ τον είχε συμπαθήσει, μου μετέφερε όλο αυτό το παιδικό συναίσθημα, μέχρι εκείνη τη μέρα που τον γνώρισα. Αρκετά μελαμψός με κάτι μάτια γεμάτα όλο το χρώμα του ωκεανού, που σήκωναν ορθά το βλέμμα χωρίς ντροπή και ανασφάλεια. Ήταν τόσο οικείος και άνετος στις κινήσεις του, στον χαιρετισμό του, που σε ξάφνιαζε η άνεσή του! Ένα πλατύ ολόλευκο χαμόγελο έσβησε όλο το φόβο που ένιωσα νωρίτερα. Ναι είπα. Αυτό το χαμόγελο μου είναι πολύ γνωστό, μοιάζει του γιού μου ή της κόρης μου, είναι αγνό, αθώο, παιδικό, φιλικό να μοιραστεί μαζί σου παράπονα, γκρίνια, αγκαλίτσα, χάδι, νάζι.

«Αζίζ είπαμε είναι το όνομά σου;».

« Ναι », μου απαντάει.

« Αζίζ, σήμερα έχω κάνει ζυμωτό ψωμάκι και κόκορα κρασάτο, θα μας κάνεις μεγάλη τιμή να κάτσεις, να φάμε παρέα μαζί μας. Με φωνή σταθερή και με πιο χαμηλό το βλέμμα του, ακούω ένα «εντάξει». «Μέχρι να βγάλω το ψωμάκι από τον φούρνο, θέλεις να μου πεις κάτι για την πατρίδα σου;, ε τι λες;». «Μα τι λέω, εγώ δεν συστήθηκα, το όνομά μου είναι Φρόσω, εσύ μπορείς να με φωνάζεις όπως θέλεις». «Λοιπόν Αζίζ, ένα κομμάτι γαλατόπιτα θα σου ανοίξει την όρεξη και θα παρατείνει για λίγο την πείνα σας, μέχρι να τελειώσει το ψωμάκι και το φαγητό. « Θα σας βάλω να φάτε μαζί με την Ελενίτσα». « Μπουκωμένος άλλωστε, πως θα μιλήσεις;, γι' αυτό θα σας πω μια δική μου ιστορία μέχρι να φάτε».

« Στην Ελλάδα, πριν κάμποσα χρόνια, με πολύ μεγάλη δυσκολία έφτασαν ταλαιπωρημένοι, φτωχοί και σχεδόν ξυπόλητοι, οι παππούδες μου από την Μικρά Ασία. Κυνηγημένοι από κει αλλά και φτάνοντας στην Ελλάδα αντιμετώπισαν ξανά διωγμό, με αποτέλεσμα να αλλάζουν μέρη συνεχώς, μέχρι να περάσει από πάνω τους όλο αυτό το μαρτύριο της αποδοχής τους και να τους δοθεί μόνιμο μέρος να στήσουν το σπιτικό τους ακόμα και σε παράγκες».

Με το που ανοίγει το στόμα του, τρέχει σιρόπι από τα χείλη του και το μαζεύει γρήγορα με το χέρι του. Τον ακούω να λέει, «εμείς, εκεί κάτω στην πατρίδα μου έχουμε πόλεμο μεγάλο, σφαγές γίνονται κάθε μέρα. Από μεγάλους μέχρι μωρά βλέπεις στους δρόμους. Δεν υπάρχουν πλέον σπίτια, τα έχουν κάψει όλα με τα εκρηκτικά που σκορπούν τον θάνατο και την καυτή λάβα που καίει και τα σίδερα. Ακόμη και τα ζώα που είχαμε έχουν εξαφανιστεί, νεκρή ζώνη, δεν βλέπεις ούτε ήλιο ούτε φεγγάρι. Κρύβεσαι μόνιμα να μην σε βρουν οι Τζιχαντιστές και σε κομματιάσουν. Έπρεπε να φύγουμε και να σωθούμε από τη μανία και την υποταγή τους. Δεν σε νοιάζει που θα πας, αρκεί να φύγεις μακριά. Εγώ, τα αδέρφια μου και η μάνα μου καταφέραμε έστω να φύγουμε, αλλά ο πατέρας μου όχι. Όπως και συγγενείς και φίλοι που αφήσαμε πίσω. Δεν θέλω να γυρίσω πίσω με τίποτα, μόνο τους δικούς μου ανθρώπους θέλω να βοηθήσω με κάποιο τρόπο να φύγουν από κει ζωντανοί.

Ούτε το ταξίδι ήταν εύκολο, κοντέψαμε να πνιγούμε τόσα άτομα μέσα σε μια φουσκωτή βάρκα, με τα κύματα να μας χτυπάνε αλύπητα πάνω σε κάτι βράχια. Γαντζωμένους πάνω τους, μας μάζεψε η ελληνική ακτοφυλακή ένα βράδυ, που από τόσα άτομα ζήσαμε μόνο είκοσι πέντε. Δεν ξέρω αν ο δικό μας Θεός μας φύλαξε ή ο δικός σας αφού είχαμε φτάσει Ελλάδα. Για μένα η ώρα που μας μάζεψαν από τη θάλασσα είναι η μέρα που γεννήθηκα και μπορώ και είμαι εδώ μαζί σας, κοντά στους ζωντανούς.

Υπάρχει χώρος για όλους πάνω στη γη, να ζήσουν αρμονικά και ήσυχα. Γιατί να μην γίνεται με αυτόν τον τρόπο και υπάρχει τόση δυστυχία; Το ξέρω, πως μερικές φορές ίσως να θέλεις να μείνεις μόνο σου στο σπίτι και να μη θέλεις “ακάλεστους” επισκέπτες, αλλά δεν μπορείς να βλέπεις μωρά στο δρόμο να πεθαίνουν της πείνας και να αδιαφορείς ή να φοβάσαι μη σου πάρουν το φαΐ σου, τη περιουσία σου και να αντιδράς σαν κανίβαλος.

Μπορεί στην Ελλάδα τα πράγματα να είναι δύσκολα τώρα με την κρίση και κάποιες οικογένειες να μοιάζουν λίγο με τη δική μου, λίγο όμως, γιατί η δική μου οικογένεια είναι μισή, λείπει η βασική “κολώνα” της οικογένειας, ο πατέρας. Αυτός είναι ο πιο μεγάλος πόνος, πιο μεγάλος και από το σπίτι, τα ρούχα, την παγωνιά, τον τρόπο και τους εφιάλτες που έρχονται κάθε φορά που κλείνω τα μάτια μου να κοιμηθώ κάθε βράδυ.

Δεν με νοιάζει πως με κοιτάζουν οι άνθρωποι, δεν μπορώ να ασχοληθώ με τέτοιες λεπτομέρειες, το προσπερνώ. Ούτε να δώσω μεγάλη σημασία τη κοροϊδία των παιδιών απέναντι μου, γιατί δεν είναι στη θέση μου για να ξέρουν και γι αυτό δεν τους κατηγορώ. Χαίρομαι όμως κατά βάθος όταν γνωρίζω ανθρώπους σαν εσάς και παίρνω μεγάλο κουράγιο και ελπίδα. Η Ελλάδα έχει και ανθρώπους με μεγάλη καρδιά, ζεστή αγκαλιά, σαν το άγγιγμα του ήλιου που φωτίζει και ζεσταίνει ακόμη και τις πιο ψυχρές καρδιές της γης. Έτσι και γω αντικρίζοντας τον, πιστεύω σ’ ένα μεγάλο θαύμα. Να ενωθούμε σαν οικογένεια ξανά με τον πατέρα μου και να μας δοθεί η ευκαιρία να μοιραστούμε το ίδιο φαγητό ή την ίδια παράγκα όπως και οι παππούδες σας κυρά Φρόσω».

Σχηματίστηκε στο πρόσωπό του ένας Ιορδάνης ποταμός, που ξεχείλιζε από τα μάτια του τόσο πόνος, που μου έκοψε τη ψυχή μου στα δύο. Τον πήρα αγκαλιά και μείναμε έτσι για πολύ ώρα. Νομίζω πως αν θυμάμαι καλά, με επανέφερε η φωνή της Ελενίτσας «μαμά, μαμά, μαμά το ψωμί καίγεται».

P.E.